

Tindem să uităm sau suntem forțați să trecem cu vederea roadele creștinismului. Și nu mă refer la realizările culturale, ci la îmbunătățirile vieții de zi cu zi, chiar dacă nu într-un sens strict material.

Zilele trecute, în timp ce mă plimbam printr-un cartier muncitoresc, cum sunt mai toate cartierele orașului, mi-a sărit în ochi o mamă nu foarte bătrână, care își ținea de braț fiul. Avea aproximativ aceeași înălțime ca mama sa, deși nu îți puteai da seama prea bine de vârstă, pentru că băiatul suferea de sindromul Down. Amândoi erau îmbrăcați cuminte și nu se remarcă decât prin atenția cu care copilul stătea lipit de mama ușor ostenită. Cei doi au trecut pe lângă o florărie tocmai în momentul în care o cunoscută de-a lor ieșea de acolo cu un buchet în mână. Femeia aceasta, la prima tinerețe, îmbrăcată dezinvolt, cu papuci în picioare și părul decolarat, era evident de-a locului, din cartier. După felul în care se mișca îți puteai da seama că nu stătea prea departe iar strada și magazinele sunt o prelungire a apartamentului și blocului în care trăiește. Nu avea mai nimic remarcabil, fiind genul de femeie pe care ai fi putut-o întâlni la fel de bine la un ștrand, la bălciurile populare organizate de primărie sau la marile praznice. Cu alte cuvinte, părea ca peștele în apă pe stradă, printre oameni mulți.

Când tânăra femeie i-a văzut pe cei doi, l-a salutat foarte călduros pe băiat. După care i-a dat repede buchetul de flori, destinat evident altcuiva, ca să i-l dea mamei sale. „Dă-i și un pupic lui mama”. Băiatul, foarte bucuros și el de întâlnire, s-a conformat cuminte, iar mama, vizibil mișcată, a primit buchetul neprevăzut și sărutarea. Apoi au mai schimbat, probabil, niște vorbe, dar eu trebuia să îmi văd de ale mele iar ceea ce mi-a atras atenția tocmai se sfârșise.

Cu ocazia asta mi-am adus aminte de copilăria mea în care destui copii cu probleme erau într-un fel „adoptați” natural de tot cartierul. Lumea îi proteja, fiecare cum putea, băieții încercau să se poarte mai frumos când treceau astfel de familii pe stradă, li se lua apărarea ferm în fața agresorilor verbali, acasă copiilor li se explica de ce trebuie să aibă grijă față de x sau y etc.

Inerția creștinismului

Scris de Ninel Ganea
Marți, 12 Iunie 2018 09:26

Existau și inevitabilele răutăți specifice vârstelor imberbe însă predomina sentimentul acesta de apartenență.

Sentimentul acesta nu apăruse de niciunde, chiar dacă pe atunci nu îmi puteam da seama de asta și mi se părea că lucrurile nu au cum să fie altfel.

Am înțeles târziu că normalitatea cu care fusesem obișnuit se construise în timp, ceea ce nu însemna că era un „construct social”, și că este pe cale de dispariție. De fapt, abia când am început să sesizez absența tot mai multor gesturi și atitudini normale nu cu mult timp înainte am realizat că inerția creștinismului este pe final, iar noile valuri nu vor mai avea nici timp, nici înțelegere și nici vreo dispoziție pentru gesturile și reflexele care îndulcesc viața.

Cazul copiilor cu sindromul Down este poate unul dintre cele mai izbitoare pentru că, în decurs de nici 25 de ani, am trecut de la protejarea acestor sărmani la pledoarii mai mult sau mai puțin sofisticate pentru uciderea lor. Astăzi, când detectarea bolii se poate face prematur, responsabilitatea (în trecut i se spunea „crucea”) creșterii unui astfel de copil este văzută ca un gest de iresponsabilitate și iraționalitate. Iar cei care decid să nu își omoare copiii sau copilul sunt blamați și condamnați fără drept de apel la tribunalul progresului uman. Schimbarea de optică nu s-a produs dintr-odată și era oarecum inevitabilă din momentul în care evoluționismul a început să se impună ca metafizică a modernității. Asta explică și de ce evoluționiștii mai consistenți sunt în primele linii ale mișcării eugenice și argumentează fără trac în reviste respectabile pentru uciderea copiilor cu sindromul Down.

Drumul de la eugenii care scriu în jurnale academice „peer-reviewed” până la femeile simple de pe stradă, care oferă flori mamelor cu copii bolnavi nu este atât de lung pe cât ar părea la prima vedere. Și sunt toate șansele ca astfel de femei și gesturi să dispară, dacă nu au dispărut cumva iar scena văzută de mine să facă parte dintr-o zonă crepusculară creștină.